

други подобни, като например "Съвременна клетва":

" - Ега загдето с баба си се подиграваш,
светиите ужасно тебе да накажат,
като направят, сутрин се да ставаш
за хляб, и за шекер - докато те нейде смажат!"

Тази "идейност", струва ми се, - все пак идейност, а не "Лорелай", - е далечният намек за бъдещата плътна, сочна, богата идейност на Христо Смирнѐски.

С Ведбал често се отбивахме и в дома на съученика ми от Цариград, общия ни приятел Марин Гуринов /по бащин произход от Панагюрище/, който живее на ул. "Цар Симеон" в една схлупена, стара бедняшка къща. Марин, като ученик - помня добре - беше винаги пръв, отличен, но поради бедност, не можа да продължи образованието си, дойде в София и стана агент на дружеството за шевни машини "Сингер". Тази негова служба му даваше възможност да припечелва нещо, толкова малко, че бузите му все бяха мъртвобледи, но даваше му и възможност да намира време за лично употребление. И затова често ни придружаваше из "Борисовата" градина. Той имаше склонност /или беше заразен от нас.../ към авторство, но беше неопитен, та Ведбал го радваше със стихчета, подписани с Маргуренко..., а аз - с вицове. Ведбал го обичаше, защото Марин беше беден, болнав, а ученолюбив и почитен.

- Ех, - казваше Христо, - ако този Марин със своя тъй голям успех в училището и със своето болезнено желание да учи, да учи... би бил син на по-състоятелни родители, един ден България щеше да има още едного способен дипломиран, учен гражданин. А синове на заможни родители бягат от науката и най-сетне насила ги изнасят в живота, но са учени-недоучени и безполезни, и дори вредни за обществото.

Друга спирка в нашия почти всекидневен рейс беше бирария "Тигър" на ул. "Пирот". Дали името ~~паша~~ или внушителният за този квартал вид на заведението ни привличаше, - ние понякога се отбивахме в "Тигър". Колкото и да бяхме по възраст само за бозаджийници, званието ни на бохеми вече ни подтикваше да надникваме и в бирарии... Поръчвахме някое и друго кебапче и по халба бира, и си въобразявахме, че бохемствуваме. Ведбал и тук не пропускаше моментите. Веднаж месото намиришете, и след някой ден се появи вицът:

" - Какво е това месо? То мирише ужасно!

Келнерът: - И аз забелязах, но не исках да ви кажа, за да не си развалите апетита".

Когато вечерта тази история беше разказана на ведбаловата ма-